

Sygn. akt: I C 353/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sławomir Polak
Protokolant:	Natalia Zabłocka

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2017 r. w Biskupcu

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. P.**

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W.

Odszkodowania z tytułu wypad. komunikacyjnych

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda A. P. kwotę 17.437 zł (siedemnaście tysięcy czterysta trzydzieści siedem złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od następujących kwot:

- 16.487 zł od dnia 18 września 2015 r. do dnia zapłaty;

- 950 zł od dnia 6 października 2015 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda A. P. kwotę 3289 zł (trzy tysiące dwieście osiemdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 660 zł (sześćset sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu poniesionych wydatków związanych z opinią biegłego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08 października 2015 r. (data prezentaty biura podawczego Sądu Rejonowego w Olsztynie) powód A. P. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą AP – (...) Biuro Usług (...), wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda kwoty 17.437,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 16.487 zł od dnia 18 września 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 950 zł od dnia 06 października 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, o ile nie zostanie złożony spis kosztów.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 18 sierpnia 2015 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki C. (...) o nr rej. (...) należący do M. M.. W dniu 07 września 2015 r. poszkodowany M. M. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której przelał na powoda za wynagrodzeniem ustalonym odrębną umową wierzytelność przysługującą mu do pozwanego z tytułu odszkodowania

za szkodę komunikacyjną z dnia 18 sierpnia 2015 r. zarejestrowaną w ewidencji pozwanego pod numerem (...) oraz z tytułu zapłaty ceny za prywatną opinię nr (...) z dnia 07 września 2015 r. wraz ze wszelkimi należnościami ubocznymi, stąd też po stronie powoda występuje czynna legitymacja procesowa. Sprawca kolizji w dniu zdarzenia posiadał ważne ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów wykupione u pozwanego. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego poszkodowanemu M. M. wypłacono odszkodowanie za szkodę częściową w pojeździe marki C. (...) o nr rej. (...) w wysokości 6.406,04 zł. M. M. nie zgodził się z decyzją w przedmiocie wysokości wypłaconego mu odszkodowania, w związku z czym w celu weryfikacji stanowiska pozwanego zlecił powodowi -niezależnemu rzeczoznawcy sporządzenie prywatnej opinii technicznej. Z opinii tej wynika, że koszt naprawy samochodu marki C. (...) o nr rej. (...) uszkodzonego na skutek zdarzenia z dnia 18 sierpnia 2015 r. wynosi 22.893,04 zł, a więc do dopłaty pozostaje jeszcze kwota 16.487 zł. Koszt sporządzenia opinii nr (...) z dnia 07 września 2015 r. wyniósł 950 zł. Po dokonaniu przez M. M. przelewu wierzytelności na powoda wezwał on pozwanego za pośrednictwem pełnomocnika do zmiany stanowiska i dopłaty mu kwoty żądanej pozwem, jednak do dnia wniesienia powództwa pozwany nie dopłacił powodowi odszkodowania oraz nie zwrócił kosztów zapłaconych za opinię prywatną. (pozew k. 2-3v)

Dnia 26 listopada 2015. (data prezentaty biura podawczego Sądu Rejonowego w Olsztynie) pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa wedle norm.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego podał, iż niesporne w niniejszej sprawie jest to, iż dnia 18.08.2015 r. doszło do kolizji drogowej z udziałem należącego do M. M. pojazdu C. (...) nr rej. (...) oraz pojazdu, którego właściciel był ubezpieczony w zakresie OC posiadacza pojazdu mechanicznego przez pozwanego, a także to, iż pozwany wypłacił na rzecz poszkodowanego kwotę 6.964,76 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu, uznając odpowiedzialność za skutki opisanej kolizji. W ocenie pozwanego poza sporem było, iż poszkodowany nie odwołał się od powyższej decyzji, przelał jednak przysługującą mu względem pozwanego wierzytelność na rzecz powoda, o czym poinformowano pozwanego pismem z dnia 23.09.2015 r., odebrany 28.09.2015 r. Po otrzymaniu zawiadomienia o cesji wraz z wezwaniem do wypłaty odszkodowania, kalkulacją naprawy sporządzoną przez powoda oraz dokumentacją zdjęciową uszkodzeń pojazdu, pozwany wznowił postępowanie likwidacyjne, o czym poinformował pełnomocnika powoda. Po analizie zgromadzonego materiału, decyzją z 3.11.2015 r. pozwany poinformował pełnomocnika powoda, że szacunkowy ostateczny koszt naprawy (25.313,90 zł brutto) przewyższa wartość pojazdu sprzed zdarzenia (23.600 zł), zatem szkodę rozliczono jako całkowitą. Ustalając wysokość przysługującego odszkodowania, pozwany wystawił ofertę sprzedaży w/w pojazdu w stanie uszkodzonym na giełdzie internetowej, uzyskując ofertę kupna pozostałości za kwotę 18.050 zł brutto. W konsekwencji, należne poszkodowanemu odszkodowanie, stanowiące różnicę między wartością pojazdu sprzed kolizji a wartością pozostałości, wynosi 5.550 zł brutto, dlatego pozwany wezwał pozwanego do zwrotu nadpłaconej kwoty odszkodowania w wysokości 856,04 zł (tj. 6.406,04 zł-856,04 zł). Nadto pozwany kwestionował żądanie zapłaty 950 zł, bowiem zlecenie przez poszkodowanego oszacowania kosztu naprawy pojazdu nie było konieczne i jest bez związku ze szkodą z 18.08.2015 r. żądanie zwrotu kosztu prywatnej ekspertyzy nie mieści się w zakresie celowego i ekonomicznie uzasadnionego kosztu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z 18.08.2015 r. Poszkodowany oraz powód świadomie zdecydowali się na wywołanie dodatkowego kosztu, który stał się przedmiotem cesji. Konsekwencje takiego działania pozostają bez związku ze szkodą, za którą odpowiada ubezpieczony przez pozwanego w zakresie OC posiadacz pojazdu mechanicznego (odpowiedź na pozew k. 30-32)

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 18 sierpnia 2015 roku doszło do zdarzenia drogowego - kolizji, w której uszkodzeniu samochód marki C. (...) o nr rej. (...), którego właścicielem jest M. M.. Pojazdem C. kierowała A. S.. W pewnym momencie w tył pojazdu C. uderzył inny pojazd.

Sprawca kolizji posiadał polisę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W..

Dnia 31 sierpnia 2015 r. M. M. zlecił wykonanie opinii w zakresie ustalenia kosztów naprawy kwalifikacji naprawy lub wymiany w samochodzie marki C. (...) nr rej. (...). W wykonanej opinii rzeczoznawca samochodowy wskazał, iż wartość naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu wyłącznie części oryginalnych wynosić będzie 22.893,04 zł. Za przedmiotową opinię została wystawiona faktura na kwotę 950 zł.

M. M. dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu wyłącznie części oryginalnych. N. uszkodzonego pojazdu dokonał A. B., który sprowadzał części oryginalne z Niemiec, a pochodzące z rynku wtórnego.

(dowód: opinia rzeczoznawcy k. 7-16, faktura k. 18; zeznania świadków: M. M. k. 99-102, A. S. k. 113-114, A. B. k. 114-118)

Dnia 07 września 2015 roku pomiędzy A. P. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą AP – (...) Biuro Usługi (...), jako cesjonariuszem a M. M., jako cedentem została zawarta umowa przelewu wierzytelności.

Przedmiotem umowy był przelew wierzytelności przysługujących cedentowi z odszkodowania za uszkodzony samochód C. (...) w kolizji komunikacyjnej ((...)), która została spowodowany w dniu 18.08.2015 r. od (...) S.A. z siedzibą w W..

Aneks do umowy cedent przelał na cesjonariusza również wierzytelność odszkodowania za uzyskanie opinii nr (...) r z dnia 07 września 2015 r, w wysokości 950 zł wynikającej z faktury VAT nr (...). W dniu 07 września 2015 r. została zawarta pomiędzy cesjonariuszem a cedentem również umowa o wynagrodzenie.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 07.09.2015. k. 19, Aneks do umowy cesji k. 20; umowa o wynagrodzenie k. 21)

Dnia 23 września 2015 r. A. P. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą AP – (...) Biuro Usługi (...) zawiadomił (...) S.A. z siedzibą w W. o cesji wierzytelności, jednocześnie wnosząc o zapłatę kwoty 16.487 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 września 2015 r. do dnia zapłaty tytułem dopłaty odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki C. (...) o nr rej (...) oraz kwoty 950 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia następnego po upływie terminu płatności przewidzianego w wezwaniu.

(dowód: zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty k. 22, potwierdzenie odbioru k. 23)

Decyzją z dnia 03 listopada 2015 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wypłacił należne poszkodowanemu odszkodowanie, stanowiące różnicę między wartością pojazdu sprzed kolizji a wartością pozostałości, która wynosi 5.550 zł brutto. Nadto Towarzystwo wezwało powoda do zwrotu nadpłaconej kwoty odszkodowania w wysokości 856,04 zł (tj. 6.406,04 zł-856,04 zł).

Biegły J. A. w złożonej opinii ustalił wartość pojazdu marki C. (...) nr rej. (...) przed szkodą z dnia 18 sierpnia 2015 r. na kwotę 24.300 zł, wartość pojazdu uszkodzonego ustalił na kwotę 12.300 zł. Wysokość kosztów naprawy w uszkodzonym pojeździe wynosiła 23396,86 zł.

(dowód: opinia biegłego J. A. k. 135-143)

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo było zasadne w całości.

W odniesieniu do dokumentów prywatnych, w rozumieniu art. 245 k.p.c., złożonych do akt niniejszej sprawy Sąd przyznał im walor prawdziwości, uwzględniając że stanowią one jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie w nich zawarte. Ich prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, a żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości. Podkreślić należy, iż złożone do akt sprawy dokumenty prywatne zgodnie z

art. 245 k.p.c., stanowiły jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Z dokumentem prywatnym - definiowanym w nauce jako każdy dokument pisemny, niespełniający kryteriów dokumentu urzędowego - art. 245 k.p.c. wiąże obalane domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy, który go własnoręcznie podpisał (por. orzeczenie SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82, niepubl.; orzeczenie SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr. 2000, nr 11, poz. 32, por. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98, niepubl.; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, niepubl.). Podkreślić należy, iż dokumentom prywatnym, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.) ustawa nie nadaje waloru dowodu, iż okoliczności stwierdzone w oświadczeniu są zgodne z prawdą. Dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, każda zaś osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywiście (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82).

Odpowiedzialność przewidziana w art. 436 § 1 k.c. powstaje ze względu na szkody wyrządzone w związku z ruchem mechanicznych środków komunikacji. Przyjęto ruch ten rozumieć szeroko, bez ograniczenia jedynie do okresu, w którym pojazd przemieszcza się po drodze, szynach, wodzie czy powietrzu. Ruch mechanicznego środka komunikacji ma miejsce zasadniczo od chwili włączenia silnika aż do planowanego zakończenia jazdy, w tym też przez okres wsiadania, wysiadania z pojazdu, krótkotrwałego postoju nawet z wyłączonym silnikiem. Pojazd będzie w ruchu także i wtedy, gdy porusza się mimo wyłączonego silnika, np. stacza się z pochyłości, swobodnie dryfuje po wodzie czy unosi się w powietrzu. Za ruch uważa się też czynności manewrowania w celu połączenia z samochodem ciężarowym odłączonej od niego na czas załadunku przyczepy, nawet kiedy przyczepa popychana jest siłą mięśni ludzkich, czy też okres dobrowolnego lub przymusowego postoju pojazdu, jeśli pozostaje on na drodze publicznej. Za zakończenie ruchu uważać można dopiero trwały postój następujący poza drogą publiczną, związany z zaparkowaniem pojazdu na wydzielonym miejscu (tak SN w: wyr. z 30.12.1967 r., I CR 684/67, OSN 1968, Nr 8-9, poz. 150; wyr. z 30.5.1974 r., I PR 173/74, Legalis; wyr. z 13.7.1976 r., IV CR 241/76, Legalis).

Bezspornym w sprawie był zakres uszkodzeń pojazdu C. (...) nr rej. (...)

Bezspornym w sprawie była odpowiedzialność pozwanego za skutki zdarzenia z dnia 18 sierpnia 2015 r. w którym uległ uszkodzeniu samochód C. (...) nr rej. (...)

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony, § 2. stanowi : jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. W myśl art. 822 § 3 k.c. strony mogą postanowić, że umowa będzie obejmować szkody powstałe, ujawnione lub zgłoszone w okresie ubezpieczenia. § 4 : Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Spornym w niniejszej sprawie było, czy przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu przed kolizją będzie możliwe wyłącznie przy użyciu części oryginalnych oznaczonych Identyfikatorem Statusu (...) O, czy też możliwe będzie przy użyciu części zamiennych oznaczonych Identyfikatorem Statusu (...) jako (...), a tym samym sporna była wysokość odszkodowania.

Na gruncie art. 805 k.c. i art. 824¹ k.c. świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody. Odszkodowanie ustalane winno być wg reguł wynikających z art. 363 §1 i §2 k.c. i ma na celu pełne wyrównanie poniesionej przez poszkodowanego straty, przywrócenie rzeczy do stanu używalności takiego jaki istniał przed wyrządzeniem szkody.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła § 2 tegoż przepisu stanowi, iż w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu, § 2 tegoż przepisu stanowi, iż Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zdaniem Sądu uszkodzone elementy pojazdu C. (...) nr rej. (...) w chwili zdarzenia były częściami oryginalnymi fabrycznymi producenta samochodu. Elementy te były w pełni sprawne i w dobrym stanie technicznym. Celem naprawy szkody w ramach ubezpieczenia OC jest przywrócenie stanu samochodu jaki był przed kolizją. W niniejszej sprawie jedynie naprawa przy zastosowaniu części zamiennych oryginalnych, o Identyfikatorze Statusu (...) O, pozwala na przywrócenie stanu sprzed zdarzenia i nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu. Okoliczność uczestniczenia, nawet kilkuletniego, sprawnego, w dobrym stanie technicznym pojazdu w kolizji i jego późniejszej naprawy przeprowadzonej zgodnie z technologią producenta, nie jest czynnikiem zwiększającym jego wartość rynkową. Spośród dostępnych na rynku części zamiennych jedynie zastosowanie części zamiennych oryginalnych O, pozwala na odtworzenie wartości sprawnego, w dobrym stanie i w kompletacji fabrycznej samochodu przed kolizją. W przypadku likwidacji szkody z tytułu OC, problemem jest niedostępność używanych oryginalnych części zamiennych O, których stan odpowiada stanowi części uszkodzonych. Sama okoliczność wymontowania takich części z innego pojazdu, zwłaszcza elementów spawanych, demontażu osprzętu, transportu, składowania, itp. powoduje powstawanie uszkodzeń i pogorszenie ich stanu. Okres eksploatacji takich części oraz sposób i intensywność ich użytkowania, wskazuje na brak możliwości stwierdzenia ich trwałości i niezawodności w stosunku do części uszkodzonej w kolizji. Zastosowanie części zamiennych lecz o Statusie Identyfikacji Prawnej (...) i P, a nie O, nie pozwoli na odtworzenie wartości pojazdu przed kolizją, Stosowanie części innych niż oryginalne O prowadzi do obniżenia wartości pojazdu. Jakość i trwałość części (...) i P, a w szczególności ich parametry konstrukcyjne są niemożliwe do oceny. Trwałość części (...) i P zawsze wiąże się z ryzykiem, że ich trwałość będzie niższa niż części oryginalnych O. Należy również podkreślić fakt, iż stosowanie elementów blacharskich o statusie (...) i P zazwyczaj prowadzi do obniżenia estetyki samochodu. R., w niniejszej sprawie niemożliwym jest zastosowanie części zamiennych, tańszych tj. (...) i P, nieoryginalnych, tańszych lub używanych, albowiem prowadziłoby to do obniżenia wartości rynkowej samochodu powoda po naprawie.

W ocenie Sądu wartość szkody w pojeździe C. (...) nr rej. (...) wynosi kwotę 22.893,04 zł.

Kwota ta winna zostać pomniejszona o wyplaconą przez pozwanego kwotę 6.406,04 Reasumując kwota ta należna powodowi winna wynieść 16.487 zł- o czym Sąd orzekł w pkt 1 tiret 1 wyroku.

Podstawą ustalenia ww. wartości był materiał dowodowy znajdujący się w aktach sprawy, a w szczególności opinia biegłego J. A.. Zdaniem Sądu opinia ta była wiarygodna, ponieważ była kategoryczna, a wnioski w niej zawarte biegły uzasadnił w sposób przekonujący. Biegły prawidłowo wyliczył kwotę naprawy spornego pojazdu oraz trafnie przyjął, iż szkoda w pojeździe powoda nie jest szkodą całkowitą. Wartość uszkodzonego pojazdu biegły oszacował w systemie (...) z wynikiem 12.300 zł Biegły wskazał, iż wartość pojazdu na dzień powstania szkody ustalona w systemie (...) Ekspert była wyższa niż wyliczone koszty i wynosiła 24.300 zł. Tak więc w niniejszej sprawie nie doszło do powstania szkody całkowitej w pojeździe powoda, albowiem koszty naprawy są niższe od wartości pojazdu

Zdaniem Sądu wnioski w niniejszej opinii są obiektywne i w pełni wymierne.

W ocenie Sądu opinia biegłego J. A. była wiarygodna w tym zakresie. Sąd podzielił powyższą opinię, jako sporządzoną zgodnie z tezą dowodową, obowiązującymi przepisami oraz należyście i logicznie umotywowaną. Biegły odpowiedział na postawioną tezę dowodową w sposób logiczny i pełny. Wykazał się przy tym dużą wiedzą teoretyczną i praktyczną. W ocenie Sądu Rejonowego biegły dokonał prawidłowej analizy czasowej naprawy pojazdu. Biegły przyjął prawidłową stawkę za roboczo godzinę stosowaną w dobrze wyposażonych warsztatach samochodowych, przygotowanych technicznie i organizacyjnie do przeprowadzania dobrych jakościowo napraw. Biegły wskazał stawkę za roboczogodzinę, która obowiązuje na terenie województwa (...), a która obowiązywała w okresie powstania i likwidacji szkody. Biegły również ustalił dostępność i ceny części zamiennych innych niż oryginalne, fabryczne o Identyfikacji Statusu (...) O tj. (...) i P. Biegły w tym celu posłużył się bazą danych A. oraz (...)Ekspert.

Zdaniem Sądu naprawa pojazdu przy użyciu części zamiennych innych niż O nie pozwoliłaby na odtworzenie stanu i wartości pojazdu C. (...) nr rej. (...) sprzed kolizji.

W ocenie Sądu zeznania świadków były jasne, logiczne i szczerze. Znajdowały one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodnym w sprawie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 14 ust. 1 Ustawy o (...) Obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003r, w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Należy mieć przy tym na uwadze, że M. M. już w dniu 18 sierpnia 2015 r. zawiadomił o szkodzie pozwanego. Z uwagi na powyższe, należne powodowi odsetki ustawowe od kwoty 16.487 zł winny być liczone od dnia 18 września 2015r. do dnia zapłaty.

Powód wygrał sprawę i uzasadniało to obciążenie pozwanego kosztami procesu w całości, stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 k.p.c.

Na koszty procesu powód wyłożył kwotę 501 zł na opłatę od pozwu, kwotę 17 zł. tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwotę 800 złotych tytułem wydatków na biegłego. Kwota 950 złotych za sporządzenie prywatnej opinii, była również kwotą należną dla powoda od pozwanego wraz z odsetkami w myśl Ustawy o ubezpieczenia obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003r, tj. od dnia 6 października 2015 r. do dnia zapłaty.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w wyroku z dnia 2 września 1975 r. I CR 505/75, jak również powtórzone później w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/04, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.

Należy przyjąć, że dla M. M. konieczne było uzyskanie jeszcze przed wytoczeniem powództwa przez cesjonariusza o zasądzenie dalszej kwoty odszkodowania, opinii w celu ustalenia czy a jeśli tak to o ile niższa jest kwota przyznana dotychczas przez ubezpieczyciela od rzeczywistego obniżenia się wartości pojazdu na skutek uszkodzenia go w zdarzeniu drogowym. Powód nie posiadał w tym zakresie wystarczającej wiedzy i dlatego aby nie narazić się na niebezpieczeństwo wytoczenia bezpodstawnego powództwa, musiał zasięgnąć wiedzy fachowca.

Zauważyć trzeba, że wnioski płynące z przedstawionej przez powoda opinii pokrywają się prawie całkowicie z tym, co zostało ustalone przez biegłego powołanego przez Sąd. Różnica w kwocie szkody wynika wyłącznie z tego, że rzeczoznawca przyjął inną stawkę roboczogodziny niż biegły. A ponadto w opinii wykonanej na zlecenie Sądu przyjęto wyższy koszt wymiany uszkodzonych części.

W związku z tym należy przyjąć, że celowe było zasięgnięcie jeszcze przed wytoczeniem powództwa opinii rzeczoznawcy.

Koszty te podlegały zasądzeniu od pozwanego na rzecz powoda, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 tier 2 wyroku.

W wyniku wydania wyroku korzystnego dla podmiotu zlecającego prowadzenie danej sprawy Sąd orzekł o zwrocie kosztów zastępstwa procesowego, obciążając nimi podmiot, który przegrał sprawę w wysokości 3289 zł, na którą składały się: kwota 2400 tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego powoda, kwota 872 zł, tytułem zwrotu wniesionej opłaty, oraz kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wysokość stawki zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda znajduje uzasadnienie w § 6 pkt 5 Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 660 zł, tytułem poniesionych wydatków związanych z opinią biegłego – pkt 3 wyroku

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w wyroku.